

דרשה לפרשת "שלח" (ספר במדבר) לכבוד טקס שמחת התב ליערה ארדון

יערה נולדה בכ"ג לחודש סיון, ולכן פרשת השבוע שלה היא פרשת שלח. קודם כל – קשה להתעלם משם הפרשה וממה שאני עושה היום... אנקדוּתא מעניינת. בפרשת "שלח" אנו פוגשים את בני ישראל שודאי שואלים את עצמם מה מחכה להם כשיסיימו לנדוד במדבר:

איזו ארץ היא ארץ כנען?

האם היא דומה למצרים המוכרת או שהיא דומה חלילה למדבר?

האם האנשים החיים בה מפחידים או שאולי יהיה קל להתמודד איתם ולרשת את הארץ? אלוהים מורה למשה לשלוח שנים-עשר מרגלים "לתור את הארץ". כל שבט שולח מרגל כנציגו ומשה מורה להם למה הכוונה במילים "לתור את הארץ":

"וראיתם את הארץ מה היא, ואת העם היושב עליה החזק הוא הרפה, המעט הוא אם רב. ומה הארץ אשר הוא יושב בה הטובה היא אם רעה; ומה הערים אשר הוא יושב בהנה הבמחנים אם במבצרים. ומה הארץ השמנה היא אם רזה, היש בה עץ אם אין, והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ; והימים ימי ביכורי ענבים" (ספר במדבר, פרשת שלח, פרק י"ג, פסוק י"ח-כ').

המרגלים תרים בארץ, מגיעים לחברון ואוספים בדרך מכל טוב – ענבים, רימונים ותאנים – שמוכיחים שהארץ זבת חלב ודבש. אבל בחברון הם גם רואים את בני הענקים, ש"מוציא להם את הרוח מהמפרשים". הם חוזרים לבני ישראל, ובמקום להתמקד בטוב הארץ, הם מציירים להם עתיד פסימי שמדבר על ערים בצורות, על חוסר יכולת לכבוש את הארץ, ועל "ארץ אוכלת יושביה". אנשי העם, במקום ללכת אחרי יהושע בן נון וכלב בן יפונה שמנסים לנטוע בכל זאת תקווה לעתיד טוב יותר – הולכים אחרי שאר המרגלים ומתלוננים על כך שהוצאו ממצרים רק כדי למות במדבר. עונשם הוא לחכות במדבר 40 שנה, עד שיתחלף הדור, כך שאף אחד מהנוכחים באותו אירוע (פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה) לא יהיה נוכח בעת הכניסה לארץ. זה אמנם לקח קצת זמן, אבל בסופו של דבר יהושע וכלב צדקו – אנחנו בארץ, במדינה עצמאית ומפותחת.

מה שניתן ללמוד מהפרשה הזו לדעתי, זה שיעור על איך אדם אמור להסתכל על העתיד, ולפרש את מה שיקרה בו, תוך הסתמכות על מה שהוא רואה בהווה: האם הפרשנות שלו תהיה אופטימית, מה שיעזור לו להתפתח ולהשיג את מטרותיו, או שהפרשנות שלו תהיה פסימית, מה שידכא, ייאש אותו ויגרום לו לדשדש במקום ולא להתפתח.

באופן אישי – כאשר אני מסתכל מסביבי כרגע, על כל הנוכחים פה, על בני המשפחה ועל חברי הקהילה שמסביבנו, אני מרגיש טוב. הפרשנות שלי לגבי איך שייראה העתיד של יערה היא פרשנות אופטימית ביותר – ליערה הולכים להיות חיים נפלאים!

יובל ארדון

